І зруйнували ґоти Рим,
І молодий і хижий варвар
Все, що вважалося старим,
Гарячим пурпуром забарвив.

А потім сам собі воздвиг
Свої столиці і каплиці —
І над димком з античних книг
Печеню смажив у пивниці.

Ото дитина, далебі!
Таж він таке до рук отримав!
Він міг привласнити собі
Не тільки славу — ймення Рима!

Він махом весь його розвій
Міг загребти собі в музеї
І на монетах профіль свій
Відбить на фоні Колізею.

Воно ж лежало — лиш бери!
І хто б насміливсь насупроти?
І хто б згадав, що Рим — це Рим,
А не колиска древніх готів?

.....

А мо', він слушно ухилився,
Бо мав підозру — от в чім штука, —
Що хтось його таки колись
Та на гарячому застука?

Бо над суворий льодостав
Віків, що й нам сяга по груди,
Рим — все ж стоїть, як і стояв,
А варвар — варваром і буде.